DOMSTOLENS KENDELSE
20. maj 1987 *

I de forenede sager 233-235/86,

Champlor SA, Merlaut, Vitry-le-François, (Frankrig) **m. fl.**, ved advokat Jean-Pierre Spitzer, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-Rue,

sagsøgere,

støttet af

Association pour le Maintien de l'Elevage en Bretagne (AMEB), Plérin (Frankrig), ved advokat Yves Avril, Saint-Brieuc, og med valgt adresse i Luxembourg hos Aloyse May, 31, Grand-Rue,

og af

Syndicat national des industries de l'alimentation animale (SNIA), Paris, ved advokat Yves Capron, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-Rue,

intervenienter,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Denise Sorasio, Kommissionens Juridiske Tjeneste som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af forordning (EØF) nr. 2040/86 af 30. juni 1986 om gennemførelsesbestemmelser for medansvarsafgiften for korn,

har

* Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins og F. Schockweiler, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: J. L. da Cruz Vilaça
justitssekretær: P. Heim

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævninger, indleveret til Domstolens Justitskontor den 5. september 1986, har sagsøgerne i de tre forenede sager — alle producerende enkeltmandsvirksomheder, stiftet i forskellige selskabsformer, og som driver kvægavl eller fremstiller foder — anlagt sag i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 2040/86 af 30. juni 1986 om gennemførelsesbestemmelser for medansvarsafgiften for korn (EFT L 173, s. 65).

2 Ved kendelser af 11. februar 1987 har Domstolen givet Syndicat National des industries de l'alimentation animale og Association pour le maintien de l'elevage en Bretagne adgang til at intervenere i sagerne til støtte for sagsøgernes påstande.

3 Kommissionens forordning nr. 2040/86 indeholder bestemmelser til gennemførelse af artikel 4 i Rådets forordning nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn, som ændret ved Rådets forordning nr. 1579/86 af 23. maj 1986 (EFT L 139, s. 29). Ved artikel 4 blev der indført en medansvarsafgift for korn, der produceres i Fællesskabet og som anvendes til visse formål, herunder korn, som undergår en første forarbejdning. I medfør af artikel 4 er der ved for-

ordning nr. 2040, som anfægtes i sagen, fastsat gennemførelsesbestemmelser for medansvarsafgiften, der især definerer, hvad der skal forstås ved »første forarbejdning«, fastlægger, hvilke transaktioner, der er fritaget for afgiften samt indeholder regler om afgiftens opkrævning og mulighed for at overvælte den på andre.

4 Ved særskilte dokumenter, indgivet til Domstolens Justitskontor den 29. oktober 1986 har Kommissionen, som er sagsøgt i alle tre sager, rejst formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 1. Kommissionen har herved gjort gældende, at forordning nr. 2040/86 er en almengyldig retsakt, som i lige grad gælder for sagsøgerne og alle andre producenter og kornforbrugere inden for Fællesskabet, dvs. omkring 5 200 000 kvægavlere og ca. 5 000 foderproducenter. Sagsøgernes situation adskiller sig ikke særligt fra de andre nævnte erhvervskategoriers og sagsøgerne er derfor ikke individuelt berørt af ordningen. De er heller ikke umiddelbart berørt, da hele afgiften overvæltes på kornproducenterne, som derved alene kommer til at bære den økonomiske byrde.

5 Hertil har sagsøgerne og intervenienterne, i deres bemærkninger vedrørende Kommissionens formalitetsindsigelse, indvendt, *at* den anfægtede retsakt i virkeligheden udgør en beslutning i forhold til dem, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, og *at* den berører dem umiddelbart og individuelt. Afgiften rammer nemlig udelukkende de kvægavlere, som benytter industrielt kornblandfoder, og de industrivirksomheder og andelsselskaber, der forarbejder korn til foder. Disse grupper af erhvervsdrivende, hvortil sagsøgerne hører, må derfor antages at befinde sig i en ganske særlig situation. De anfører endelig, at sagerne bør antages til realitetsbehandling for at sikre sagsøgerne en effektiv retsbeskyttelse.

6 Det bemærkes, at privates annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, kan antages til realitetsbehandling, når den anfægtede retsakt er udfærdiget i form af en forordning, men i virkeligheden udgør en beslutning, som berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er navnlig at sikre, at EF-institutionerne ikke, blot ved at udstede retsakten i form af en forordning, kan afskære private fra at anlægge sag til omstødelse af en beslutning, som berører dem umiddelbart og individuelt. Artikel 173 udtrykker hermed, at valg af retsaktens form ikke kan ændre dens egentlige karakter.

7 Privates søgsmål kan imidlertid ikke realitetspåkendes, såfremt søgsmålet er rettet mod en forordning i traktatens artikel 189, stk. 2's forstand, da det afgørende kriterium for sondringen mellem en forordning og en beslutning efter fast praksis ved Domstolen er, om retsakten er almengyldig. Der må derfor foretages en bedømmelse af den anfægtede retsakts karakter og navnlig de retsvirkninger, den tilsigter eller faktisk har.

8 Herom bemærkes, at den foreliggende forordning, Kommissionens forordning nr. 2040/86, har til formål at fastsætte gennemførelsesbestemmelser vedrørende den medansvarsafgift for korn, som blev indført ved ovennævnte rådsforordning. Kommissionens forordning fastlægger, hvilke transaktioner, der er undergivet og hvilke, der er fritaget for afgiften, ligesom den indeholder nærmere regler såvel om bestemmelse af de mængder, for hvilke der skal betales afgift, som om opkrævning og overvæltning af afgiften. De nævnte betingelser er alle formuleret i generelle og abstrakte vendinger og ud fra objektive kriterier, som udelukkende vedrører de pågældende produkters art og den behandling, de gennemgår, hvorved det er uden betydning, hvem der udfører de pågældende transaktioner.

9 Den anfægtede forordning vedrører således ikke en sluttet kreds af private, som kunne afgrænses på tidspunktet for forordningens udstedelse, men er en almengyldig foranstaltning, der finder anvendelse i objektivt fastlagte situationer, og har retsvirkninger for de i forordningen omhandlede retssubjekter, som ligeledes er generelt og abstrakt beskrevet.

10 Sagsøgernes og intervenienternes argument om, at sagerne bør fremmes til realitetsbehandling for at sikre dem en effektiv retsbeskyttelse, må således forkastes. Det bemærkes, at en sagsøger har mulighed for, under en sag ved de nationale retter, at anfægte en national bestemmelse til gennemførelse af en retsakt fra Fællesskabet, og til støtte herfor gøre gældende, at retsakten er retsstridig, og dermed tvinge den nationale ret til at tage stilling til de anbringender, sagsøgeren som helhed har fremført i denne forbindelse, i givet fald efter, at gyldighedsspørgsmålet har været forelagt Domstolen til præjudiciel afgørelse.

11 Af disse grunde må sagerne afvises ved en af Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 91, stk. 3 og 4, afsagt kendelse, uden at Domstolen skal indlede behandlingen af realiteten.

Sagens omkostninger

12 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da sagsøgerne og intervenienterne i hver af sagerne ikke har fået medhold i deres påstande, pålægges de at betale sagernes omkostninger in solidum.

Af disse grunde

afsiger

DOMSTOLEN

følgende kendelse:

1) Sagerne afvises.

2) Sagsøgerne og intervenienterne i hver af sagerne betaler disses omkostninger in solidum.

Luxembourg, den 20. maj 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident